

Užuojautos ratas

Kažkur Kolmare gyveno smalsus ir geraširdis berniukas, vardu Benas. Benas mėgo tyrinėti gamtą, skaityti nuotykių knygas ir leisti laiką su mokyklos draugais. Tačiau neseniai Benas jautėsi prislėgtas, nes per svarbų matematikos testą padarė klaidą ir negalėjo liautis apie tai galvoti.

Vieną šeštadienio rytą Benas nusprendė pasivaikščioti prie upės, kad išvėdintų galvą nuo slogių minčių. Eidamas taku jis pamatė savo draugę Liusę, šokinėjančią upėje nuo akmenų ant akmenų. Liusė pastebėjo neramią Beno veido išraišką ir sušuko: „Ei, Benai, kas nutiko?“

Benas atsiduso ir prisėdo šalia Liusės. „Padariau didelę klaidą per matematikos testą ir dabar jaučiuosi labai kvailai. Negaliu nustoti apie tai galvoti.“

Liusė, užjausdama uždėjo ranką Benui ant peties. „Žinai, Benai, visi daro klaidų. Tai mokymosi dalis. Prisimeni, kai pasiklydau per lobio medžioklę? Tu padėjai man rasti kelią atgal ir vėliau mes iš to juokėmės“.

Benas linktelėjo galva, prisimindamas, kaip jiems buvo smagu, nepaisant sumaišties. Liusės žodžiai privertė jį pasijusti šiek tiek geriau.

Kaip tik tuo metu dviračiu atvažiavo jų draugas Tomas. Pamatęs rimtus jų veidus, jis paklausė: „Kas atsitiko?“

„Benas nusiminęs dėl matematikos testo klaidos, - paaiškino Liusė.

Tomas, kuris ir pats dažnai nerimaudavo, tarė: „Benai, aš žinau, kaip tu jautiesi.

Praėjusią savaitę praleidau įvartį per mūsų futbolo varžybas ir jaučiausi siaubingai.

Bet treneris sakė, kad visiems būna blogų dienų ir taip mes tobulėjame. Mes mokomės iš savo klaidų.“

Benui truputį palengvėjo, išgirdus Tomo pasakojimą. „Manau, kad tu teisus. Tik sunku dėl to nesijausti blogai“.

Liusė, bandydama pralinksminėti Beną, pasiūlė: „Gal užrašykime savo klaidas ir kaip iš jų pasimokėme? Galbūt tai padės mums suprasti, kad klaidos yra tik augimo dalis“.

Trys draugai susirado pavėsingą vietą po medžiu ir išsitraukė užrašų knygeles. Benas rašė apie savo matematikos testo klaidą ir apie tai, kaip ši jį išmokė dar kartą patikrinti savo darbą. Liusė rašė apie tai, kaip pasiklydo ieškodama lobio ir kaip

išmoko atidžiau skaityti žemėlapi. Tomas rašė apie tai, kaip praleido įvartį ir kaip tai privertė jį dar labiau pasitreniruoti.

Baigę rašyti, jie tarpusavyje pasidalijo savo istorijomis. Kiekvienas iš jų pajuto palengvėjimą, nes žinojo, kad klysta ne jis vienas.

Grįždami atgal į miestą, jie sutiko Aną. Ši atrodė nusiminusi. „Kas atsitiko, Ana?“ paklausė Benas.

„Išliejau dažus ant savo dailės projekto. Taip sunkiai prie jo dirbau, o dabar jis sugadintas“, - atsakė Ana, o jos akyse pasirodė ašaros.

Liūsė, Benas ir Tomas apsikeitė suprantančiais žvilgsniais. Benas prabilo: „Ana, mes ką tik kalbėjome apie tai, kad visi daro klaidų. Tai yra žmogiškumo dalis. Ką tik rašėme apie savo klaidas ir ko iš jų pasimokėme. Ar nori prisijungti prie mūsų?“

Ana linktelėjo galva, ir jie atsisėdo kartu. Ana rašė apie savo dailės projektą ir apie tai, kaip jis padėjo jai suprasti, kad klaidos gali paskatinti naują, netikėtą mintį kūrybai. Jie visi vėl dalijosi savo istorijomis, ir Ana jautė draugų palaikymą.

Kai jie baigė, Tomas pasakė: „Žinai, turėtume tai daryti dažniau. Tai padeda kalbėtis apie savo klaidas ir kartu iš jų mokytis“.

Nuo tos dienos draugai įprato kiekvieną savaitę susitikti prie upės, kad pasidalytų patirtais sunkumais ir palaikytų vieni kitus. Jie tai pavadino „Užuojautos ratu“. Jie atrado, kad būdami geranoriški sau ir vienas kitam, jie gali paversti savo klaidas vertingomis pamokomis.

Benas išmoko būti atlaidesnis sau ir suprato, kad klaidos yra tik laiptelis į tobulėjimą. Žinodamas, kad draugai jį supranta ir palaiko, jis pajuto ramybę ir pripažinimą. Ši pamoka buvo vertinga visiems, atskleisdama, kad atjauta kitiems ir sau pačiam gydo ir suteikia laimės. Draugams sekėsi vis geriau, jų ryšys stiprėjo su kiekviena pasidalinta istorija ir užuojautos išreiškimu.